



Fjellvåken

MEDLEMSAVIS FOR TROMS TURLAG • NR. 1 – 2016 – 38. ÅRGANG



Finnmarksvidda 2015

Pallas-Yllästunturi nasjonalpark

Barnas Turlag på kvalsafari



Kjære Årsmøte

2015 er tilbakelagt, og vi kan se tilbake på kanskje det beste driftsåret Troms Turlag har hatt. Vi er i en populær bransje. Vi har oppmerksomhet i folkehelseperspektiv, positive aktiviteter og livsglede, vi er en viktig sosial arena, vi er både kulturbærer og kulturbygger. DNT har generelt stor goodwill og i Troms fylke har vi mange, mange år med godt arbeid bak oss, og foran oss. Vi vokser, og vi vokser mest av alle de mellomstore foreningene i landet.

Vi skal nokså snart ha en gjennomgang av turlagets arbeid, økonomi og øvrige årsmøtesaker. Da får vi historien.

Innledningsvis vil jeg si litt om hva vi tenker fremover, men mest om arbeidsforutsetninger og rammebetingelser.

Styret har brukt masse tid og ressurser på å arbeide med rammeverket. Vi har

- ▷ vedtatt en strategiplan for 4 år og en handlingsplan for 2016
- ▷ vi har inngått skriftlige avtaler med lokallagene
- ▷ vi har gått gjennom mandater og retningslinjer for alle utvalg og grupper.

Vi er ikke helt i mål med alle prosessene som er igangsatt, men vi har målene i sikte. Og etter hvert som verden forandrer seg rundt oss, må ting oppdateres.

Poenget med slikt rammeverk er å ha et best mulig grunnlag for drift, en langsiktighet, en retning og

klare retningslinjer. Da kan vi være forutsigbare der det trengs, vi kan avgrense der det er nødvendig, og vi har laga et handlingsrom som er stort.

Ho Mia oppsummerte vår aktivitet smart på et NRK-intervju i fjor da ho sa at «..vi har Friluftslivets År hvert år, vi». Så for oss er 2016 «business as usual» og vi skal jobbe for å beholde alle nye medlemmer med videre, i lag med de vi allerede har selvfølgelig, og vi ønsker jevnt over høyere besøkstall på hytter og deltakelse på turer!

Vi skal sette opp ny hytte på Vuoma og det er nokså mange oppgraderings- og renovasjonsprosjekter på gang. På Trollvassbu skal det jubileres. Kan hende at 2016 er året vi henvender oss til DNT Oslo og spør om ikke skjøtene til alle hytter Troms Turlag forvalter, bytter eier? Det kan hende det er på tide å ake seg litt frempå i denne saken nå. Så har vi også lyst å pirke borti systemet med DNT-nøkkelen, og vi leser i aviser og på nettsteder at vi har stadig flere meningsfeller.

Vi har arvet ei tomt i Balsfjord kommune og masse penger. Det må vi forvalte klokt. Beliggenheten gjør at mulighetsområdene er mange. Det er nært vei, nært elva, nært lysløype og der er innlagt strøm. Det kan ha mye for seg å tenke flerbruk. Vi har mange brukergrupper som Fjellsport, DNT Ung, Barnas Turlag, Seniorgruppa, dagsturer, helgeturer, topturer, osv. Vi kan tenke helt nytt – fra signalbygg til tradisjonell TT-hytte. Styret skal i alle fall legge opp til at vi får frem gode alternativer og det



er et selvstendig poeng å få pengene til å strekke langt.

Avslutningsvis litt om organisasjonen.

Det kan hende vi skulle tatt oss bryet med å gjøre overslag over hvor mange dugnads- og arbeidstimer som legges ned, for det er bra mange tusen i løpet av et år. Verdiskapinga vår er tufta på frivillig arbeid.

En betingelse for at frivillige skal kunne utøve sin virksomhet, er de støttefunksjoner og den bistand som kontoret yter.

Vi er i den heldige situasjon at vi har to ualminnelig dyktige ansatte.

De setter en høy standard for service, for kommunikasjon, de leverer høy kvalitet i arbeidet, de er pålitelige, tålmodige, har drivkraft og humør. Jeg kunne ha laga lista lengre. Men det jeg vil ha sagt

til Årsmøtet, er at alle i styret, tillitsvalgte og andre, faktisk har et medansvar for at arbeidsdagene til Mia og Lin er gode og at våre bidrag er positive og i tråd med Troms Turlags verdier og mål.

Innledningsvis trakk jeg frem rammeverket som styret har arbeidet mye med. Til de som er praktisk innstilt, så er altså dette fundamentet. Og det vi bygger, er et lag. Vi driver ikke individuell idrett, og vi jobber mot de samme målene. Det må vi huske på når vi skriver mailer og kommuniserer med hverandre, skal bemanne oppgaver, osv. Lagspill.

Med det vil jeg takke for innsatsen i 2015, ønske godt nytt turår og godt årsmøte!

Av Hilde Grimstad

En av Troms turlags
lettest tilgjengelige og
mest besøkte hytter:

Trollvassbu har to jubileer i 2016

100 år

Det er 100 år siden hytta ble satt opp i Djupdalen, som er forlengelsen av Tromsdalen mot sørvest. Hytta som opprinnelig var en to etasjers bygning, gjorde tjeneste som bolig for ingeniørene i Djupdalen Jerngruver under forsøksdriften der i årene 1907-1923.

50 år

Etter at gruedriften opphørte og bygget lenge hadde stått og forfalt, ble det i 1966 plukket ned og delt opp. En del ble flyttet til Snarbydalen, nærmere bestemt ved inngangen til Trolldalen og fikk navnet Trollvassbu. Det er sånn vi kjenner hytta i dag.

Søndag 28. august inviterer tilsynsgjengen på Trollvassbu til jubileumsfeiring for alle som har lyst. Det blir varm suppe å få og kaffe og kake, det blir musikk, korte hilsninger og et spesielt program for barna.

Hold av dagen! Fullstendig program for dagen kommer i neste nummer av Fjellvåken.

Hilsen tilsynet på Trollvassbu

Kjersti Bakken

Eli Moksnes Furu

Tordis Sørensen Høifødt



Finmarksvidda 2015



Det ble litt sent før vi kom oss av gårde. Klokka nærmet seg halvseks, og dagslyset forsvinner fort i midten av februar, særlig når det er overskyet i tillegg. Etter at pulkene var losset og klargjort på Stilla, ble skituppene vendt i retning Jotka, ca. 3–4 km unna. Nå var vi underveis mot Karasjok.

Jeg hadde gledet meg til denne turen, en mini ekspedisjon, hvor jeg spesielt så fram til å få overnatte i telt vinterstid, noe jeg aldri hadde prøvd før. Senhøstes, ja, men ikke midtvinters på Finnmarksvidda, hvor temperaturen fort kan synke til 30 minus. Vi var ni personer med en erfaren sørpolfarer, Christian Eide, som guide. Han hadde også flere ganger tidligere krysset Finnmarksvidda. De fleste var fra østlandet, en vestlending, en jente fra Finland, en fra Kairo – han hadde for øvrig planer om en nordpoltur. Det vil i så fall bli den første egypter på nordpolen. Det gjensto imidlertid noe mer trening og finsliping av teknikken. Til slutt var det jeg fra Tromsø, eneste nordfra, og godt inne i pensjonistrekka.

Første overnatting ble gjort 20 minutter etter Jotka. Teltplass ble funnet og teltene reist. Det gikk hurtig

og greit, fordi vi hadde lært allerede før start å pakke teltene på en måte som brukes på ekspedisjoner, og som Børge Ousland har kommet fram til. Natttemperaturen var slett ikke ille, rundt 5–6 minus. Jeg frøs ikke, men jeg merket at tærne ble litt kalde. Jeg hadde nemlig unnlatt å fylle varmeflaska før jeg la meg.

Neste dag fulgte vi skuterløypa som var godt merket. Først var glimrende. Hver dag skulle vi gå i ca. åtte timer, med en ti minutters pause hver time. Greit opplegg. Neste telting ble ti-elleve kilometer før Mollis. Denne natta ble merkbart kaldere, men ikke ubehagelig. Jeg hadde lært av unnlattelsen fra forrige natt: Varmeflaska var fylt med varmt vann og tullet inn i en genser som føttene lå på. Deilig.

Morgenprosedyrene var alltid de samme: snøsmelting, frokost, teltpakking. På med skiene, og en ny dag var i emning. Tidlig på formiddagen, den tredje, dukket øvre Mollis fjellstue opp. Den ligger på ca. 400 moh. Noen få bygninger på en øde vidde. På Mollis fikk vi kjøpt mat av vertinna Margit, som i en parentes bemerket at mat må forhåndsbestilles. Vi tok det til etterretning, men fikk likevel servert



speilegg og deilige brødskiver med godt pålegg. En herlig avveksling fra turmaten. Slike små avbrekk hvor man kan få nyte sivilisasjonens goder – sitte på en ordentlig stol ved et ordentlig bord, det lærer man å sette virkelig pris på. Etter tre kvarters tid bar det videre mot Ravnastua.

Terrenget fra Mollis mot Ravnastua er flatt og lett-gått til å begynne med. Etter hvert møtte vi lange og seige kneiker. Så flatet det ut, deretter nye kneiker. Men selv om noen moter var litt kraftkrevende, var de på ingen måte spesielt vanskelige. Pulkene veide ca. 30 kg. Etter denne dagsmarsjens slutt ble teltene satt opp 8-9 km før Ravnastua.

Klokka er halvsju, jeg glipper med øynene og har mest lyst til å bli i den varme soveposen ennå ei stund. Fint vær, vindstille. Det tegner til å bli en dag av godt merke, denne fjerde dagen på vidda. Men jeg våknet i natt av en kraftig blafring med teltduken. Jeg lå og lyttet en stund, og håpet at vi hadde bardunert godt kvelden før. Det hadde nok også Erling lurt på. Plutselig er han på beina og ute og etterstrammer. Han er proff, mangeårig guide i DNT; den karen kan sine saker og tar ingen sjanser.

Verten på Ravnastua, Erik, gir oss en interessant beretning om den første bosetting på Ravnastua, og om betydninga av å ha et krypinn for farende fjellfolk. Vi får kjøpt cola og pulverkaffe. Det smaker tørste struper. Men tid for lang hvile ble det ikke.

Etter Ravnastua var det flat vidda et langt stykke. Christian og Erling prøvde skiseil, men vinden var i svakeste laget, og seilene måtte snart pakkes i pulkene igjen. Nedkjøringa mot riksveien og elva ble nokså bratt med pulkene på slep. Vi måtte holde dem tett inntil oss i korte tau, og ploge nedover i skutersporet. Dagslyset var på hell, og vi bestemte oss for å ta en siste teltnatt litt lenger ned i skogen. Her var det lunt og vindstille. Ennå var det en tre timers gange til Engholm husky, og vi hadde fint klart å gå denne distansen i dag, men vi hadde ingen hast.

Etter at teltene var satt opp, fyrte vi bål. Tørre furukvister og morkne stokker gjorde susen. Et par turglade damer som også var på tur over vidda, og som slo leir ved sida av oss, var eksperter på tenning av bål; kun en fyrstikk! Det ble et mektig bål som vi koste oss rundt i flere timer, før soveposetid.



Noen av de barskeste valgte å sove ute i snøen med utsikt til Polarstjerna.

Siste dagen fulgte vi sporet ned til elva og videre mot Engholm husky. Etter knapt tre timer var vi framme. Fem dager (første og siste dag var ikke fulle skidager), og fire netter i telt, og ca. 86 km på ski. En på alle måter herlig tur som absolutt anbefales. Og vi lærte en masse: pakke telt for pulktransport, oppsetting av telt vinterstid hvis det er vind, fyring av primus, påkledning, organisere teltoppholdet på gunstigste måte – og mye mer.

PS: Kan dette være noe for Troms Turlag? Jeg mener det! Folk fra sør-Norge kommer for å ta turen over vidda. For å oppleve en enestående natur, en stillhet (bortsett fra enkelte skutere som brøt stillheta og som laget en sur eksosluft), og tid til ettertanke. Men trenger ikke ligge i telt. Det finns fjellstuer


med en passe lang dagsmarsj mellom hver, men telt gir større frihetsfølelse og gir mer nærkontakt med naturen. Vidda kan også krysses fra Kilpisjarvi gjennom det finske hyttenettet og videre til Kautokeino. Denne ruta gir også mulighet for telting hvis man ønsker det. Enten man starter fra Stilla og går mot Karasjok, eller man velger å starte fra Kilpis og går gjennom Finland mot Kautokeino, vil turen ta omtrent fire dager. En ting til: Man trenger ikke starte i februar; været er mildere i mars/april.

Enda en ting til – kjekke folk å være på tur med – disse søringene.

Takk for turen, og god tur!

Catskiing

– til irritasjon eller glede?

 Av Toril Skoglund

Catskiing – hørt om det før? Hvis du lurer, så er det transport av skikjørere med bruk av beltevogn eller tråkkemaskin opp på fjelltopper. For så at passasjerene renner ned på ski igjen i urørt løssnø. En populær aktivitet i Canada, vil vi ha det i Norge?

I Norge catskiing regulert av motorferdselloven, og transport til bruk av fornøyelse har per definisjon vært ulovlig. Det er altså lov å tråkke løyper, men ikke å ha med passasjerer som sitter på eller henger etter for fornøyselsens skyld.

I slutten av oktober i fjor sendte Miljødirektoratet et forslag på høring som gikk ut å åpne for catskiing i Norge. Målet var å kartlegge holdningen til en utvidelse av motorferdselloven hvor det åpnes opp for at kommunene selv kan bestemme om lokale skianlegg skal drive ferdsel med tråkkemaskiner.

Troms fylkeskommune har sagt seg skeptiske til utvidelsen av motorferdselsloven, og DNT frykter at topptur-idyllen vil forsvinne med beltevogner i fjellet. – Når man velger å gå på en topptur strever man ofte i mange timer for å komme på toppen. Da er det veldig ødeleggende om en tråkkemaskin plutselig kommer kjørende forbi. Vi frykter at enkelte vil delta på en slik tur uten at de har de nødvendige forutsetninger både i forhold til skredvurdering, krav til utstyr og ikke minst skiferdigheter når de blir fraktet til topps og sluppet av. Når du står i en heis må du i alle fall ha noen ferdigheter for å vise til med tanke på utstyr og at du kan stå på ski, har leder for naturforvaltning i DNT, Anne Mari Aamelfot Hjelle uttalt.

Klima- og miljødepartementet har bedt miljødirektoratet om å sammenstille høringsuttalelsene og skrive en tilråding til departementet innen 1. mars 2016. Vi får håpe at departementet bruker fornuften og sikrer naturen for friluftslivet uten motordur og dieselryk.

Katta på tur!



«Hei Arne-Wilhelm det er Harald, hva synes du om cat-skiing ?». Harald pleier å ringe både når det passer og når det ikke passer, og akkurat nå blei jeg forstyrret midt i ei TV-overføring fra første omgang av et verdenscuprenn i skihopping, så jeg var ikke heilt med på notene. Men i stedet for å spørre om hva han mente med det så satte jeg i gang ei passe lang tirade:

«Katte-ski? Koffer kan du ikkje si det på norsk; er vi kommet så langt at vi telogmed må omtale våre skiturere i et språk for folk som aldri har hatt ski på beina? Er det bare førr å skjule kor tåpelig hele greia er? Dessuten; nå har vi pinamæ arbeida i lang tid med å tilrettelegge førr at folk skal kunne ha med hund på Turlagshyttene, men har man først begynt å tilrettelegge så baille det bare på sæ! No skal dæm telogmed ha med sæ katta på tur!»

Temperaturen i telefonen steig betraktelig og jeg hørte at Harald prøvde å si noe, men nå var jeg kommet i gang i oppbygging av et skikkelig litt-rært raseri. «Det er vel ikkje bare katta; det er vel kattebur, kattesand, kattemat og kattetoilet åsså. Og når dæm så har fått lov tel det, så skal dæm kunne ta med andre dyr åsså; kaniner, undulater ja kanskje telogmed gullfiska ! Skal denne tilrettelegginga aldri ta noen ende???»

Så måtte jeg trekke pusten. Da smatt Harald inn i samtalen: «Men det er ikke det som menes med cat-skiing. Det er en ny form for tilrettelegging av topturer, uten skiheis eller heli-skiing. Det er rett og slett at det gis tillatelse til at det på enkelte steder skal være lov å trekke skiløpere opp på fjell-topper med snøscooter eller beltemaskin, slik at de derifra kan nyte frie nedkjøringer i løs snø, uten

preparerte bakker eller andre former for tilrettelegging. En slags motorisert, mobil skiheis for de som vil kjøre fritt uten å måtte slite seg opp, er det», sa han.

«Men ka er vitsen med det», sa jeg. «Det er jo det som kjennetegner norsk skigåing, norsk turkultur og norsk kultur i det hele tatt; man skal slite før man kan nyte. Enkelte går jo så langt som å si at det er den eneste norske merkevaren vi har: Lidelsen først. Da må det kunne skje uten forstyrrende elementer som skiheis, snyscooter, beltemaskiner eller helikopter. Det er jo fint at slikt skjer på de steder der det er etablert anlegg, men ellers : nei takk! . Det er OK med litt tilrettelegging slik at folk kan oppleve naturen som mer enn et lukket museum som man ikkje kommer inn i (eller ut i) , men denne tilrettelegginga må begrense sæ tel at det skal være mulig å nyte denne naturen på en enkel, god og sikker måte.»

Harald forsøkte å komme med ei motforestilling: «Men reiselivet sier jo at det kan være bra for næringa med slike muligheter. Andre steder i ski-verden er jo slike saker både tillatt og etablert. Teller ikke det noe?» «Joda», svarte jeg, «det er fin-fint om vi kan vise landet våre åsså til skiturister fra andre deler av verden. Det bør vi gjøre. Men da synes æ at vi bør vise landet vårt som det er her, og ikkje slik det er der dæm kommer fra.»

«Så du er mot cat-skiing», sa Harald. «Absolutt», sa jeg, «da har æ mer sans for at det skal være lov med katter på Turlagshyttene. »

Tekst: Arne Wilhelm Theodorsen
Illustrasjon: Gjermund M Bohne



Kulturvandring i Skardalen

Når du kjører E6 i Nord-Troms passerer du den lille sjøsamiske bygda Skardalen midtveis mellom Manndalen og Birtavarre. Bygda kan virke liten og kjedelig inntil du stopper opp og blir bedre kjent med alt Skardalen har å by på. Noe vi som deltok i kulturvandringen fikk oppleve. Nord-Troms turlag arrangerte kulturvandringen i samarbeid med Riddu Riddu en lørdag i juli. Ruth og Per Larsen (fra firma Akhu Larsen) var hyret inn som våre veivisere, de har begge en formidlingsevne og fortellerglede av de sjeldne.

Sjøen, skogen og jorda har vært grunnlaget for bosettinga i området. Turen startet nede i fjæra. Her hadde hver familie sin faste fiskeplasser på fjorden. Tangen ble høstet og brukt til dyrefôr. Vi fikk studere en fembøring mens vi hørte om hva mannfolka hadde med til fiske på Lofoten og Finnmark. Her var også utskipningssted for malm.

Så krysset vi E6 og begynte oppstigningen. Bebyggelsen ligger ved fjorden og preges av små jordstykker med steingjerder, gamle ferdselsveier,



lauvskog, slåttemark og beitemark.

De bratte områdene gjør det vanskelig å komme til med maskiner slik at de gamle tradisjonene har vært holdt i hevd. Skardalen er ett av 22 utvalgte kulturlandskap i jordbruket i Norge. Bygda Skardalen ble brent under krigen slik at dette er gjenreisningshus. Det finnes mange små hus på hver tomt og vårt vertskap har hele 15 små og store bygg på sitt område som vi passerte på vei opp.

Turen går delvis på en tydelig sti og delvis på en gammel traktorvei. Etter 2 km flater dalen seg ut. Vi følger Skardalselva som krysses først via bro og så skal en sideelv krysses. Enkelte tar av støvlene mens andre prøver å klatre via store steiner for å unngå å bli våt på føttene. En turdeltager fra Storfjord er ikke snauere enn at han tar en eldre dame på rygg og bærer henne over elva.

Vel opp møter vi tuftene etter samene sin faste sommerboplass. Det var et spesielt nært forhold mellom reindriftssamer og sjøsamer i bygda – et verdde forhold basert på gjensidig bytte av varer og tjenester. Samene holdt til her frem til 2. verdenskrig og området er fortsatt et eget beitdistrikt for sommerbeite.

Litt lengre frem ser vi rester og slagghauger etter gruvedriften inne i dalen som fant sted på begynnelsen av 1900-tallet. Malmen her var av særdeles god kvalitet med et rikt kobberinnhold.

I første driftsperiode (1906–08) ble malmen solgt til Røros kobberverk. Den siste kjente gruvedriften er fra i perioden 1915–18. Gruvedriften førte til folkeøkning i bygda så da var det både butikk og bakeri i Skardalen. Gruvegangene sees oppi fjellet. Under tvangsevakueringa i 1944 rømte flere av bygdefolket til fjells og gjemte seg i en gruveinngang. De



innså fort at det ikke ville gå å bli der over tid med barn, gamle og syke.

Litt bortenfor slaghaugene kommer vi til kaffe-plassen. Der var allerede tre av vertskapet sine barnebarn på plass med bål, nykøkt kaffe og en vaffelplate til hver deltager. En hyggelig overraskelse, ikke minst blant dem som ikke hadde tatt med mat og drikke selv. Etter en lengre rast gikk turen inn dalen til en gamme av litt nyere dato.

På tilbaketuren stopper vi ved den gamle samiske offersteinen Nissona gallu. Steinen er av sandskifer og sees godt i terrenget fra alle kanter med sine 8 høydemeter. Ruth forteller at da hennes foreldre var ung løftet faren hennes moren opp på en hylle på steinen. Da moren rotet i gresset der hun ble sittende fant hun noen gamle mynter som siden ble brukt til å reparere en båtmotor.

Ved steinen er det funnet flere gamle sølvmynter hvor de eldste kan dateres helt tilbake til 1600-tallet. Det sies også å ha vært en barnegrav

inntil steinen, graven ble ødelagt på 1970-tallet.

Turen ned går lett og etter 10,3 km tur/retur er vi tilbake i bygda. Ruth og Per forsyner sultne deltagere fra ulike steder i verden med hjembakt brød, ost, saft og kaffe.

















Det er artig å gå i nye turområder. Denne turen hvor vi fikk formidlet områdets mangfoldige historie krydret med egne opplevelser gjorde den ekstra spennende og interessant. Samarbeidet med Riddu Riddu var bra og åpnet for andre deltagere enn de vi tradisjonelt møter på våre fellesturer. Vi i turlaget fikk en påminnelse om at det er ingen selvfølge at alle kan kle seg og pakke en dagstursekk, noe vi burde skrevet om i turbeskrivelsen/turinformasjon. Et råd til sist: neste gang dere kjører nordover på E6, ta en stopp i Skardalen!

Tekst og foto: Heidi Arnesen

Pallas-Yllästunturi nasjonalpark, en stor nabo i øst

Pallas-Yllästunturi

- ▶ Areal: 1020 km²
- ▶ Høyeste pkt: Taivaskero (809 m)
- ▶ Ligger i 4 kommuner: Enontekio, Kittilä, Kolari og Muonio
- ▶ Opprettet i 2005
- ▶ Merkede stier: 244 km, gruslagte traseer og noen sveisede jernruer
- ▶ Skiløyper: 331 km
- ▶ 59 hytter, lavvuer eller bålplasser
- ▶ 514760 besøkende i 2014
- ▶ Turistene bruker årlig 22 mill. euro
- ▶ Over 100 lokale entrepenører
- ▶ Sjøppel: 150000 brukere årlig på de mest besøkte rasteplassene
- ▶ Driften sysselsetter ca 20 personer
- ▶ Kjører ut ved til 59 steder
- ▶ Vedmengden utgjør 850 m³
- ▶ Vil bevare skogen på stedet
- ▶ Koster ikke noe å bruke ved
- ▶ 32 guider sertifisert
- ▶ Utdannes ved høgsolen i Muonio
- ▶ Studenter jobber 2-6 uker i parken
- ▶ Nye skilt satt opp: omfattende plan
- ▶ 300 skiltplasseringer, 1600 skilt
- ▶ 40 nye infotavler ved innfallsporner

	National Park
	Restricted Zone
	Road
	Summer trail
	Summer and winter trail
	Winter trail
	Visitor Centre
	Day Trip Hut
	Open Wilderness Hut
	Reservable Wilderness Hut
	Rental Cabin
	Lapp hut
	Lean-to shelter
	Sauna
	Bird watching tower
	Boat transport

0 5 10 km



Alpinløypene på Ylläs fjellet, her med dårlige snøforhold i starten av juni. Toppen ligger 718 moh.

Tre dager i juni 2015 fikk noen fra TT mulighet til å bli med på en studietur i et viktig verneområde i Nord-Finland. Pallas-Yllästunturi nasjonalpark (P-Y) kan dokumentere at de har Europas reineste luft, og parken er et mye brukt rekreasjonsområde både for finner og andre tilreisende. Det er Metsähallitus (kan sammenlignes med norske Statskog) som står for drift og forvaltning av parken.

Takket være velvilje fra følgende norske nasjonalparker, det vil si deres forvaltere og –styrer, fikk vi mulighet til å bli med for en svært lav kostnad: Rohkunborri, Ånderdalen og Reisa. Besøket i P-Y, foredrag og presentasjoner, samt omvisning og fototurer i parken, var glimrende planlagt av hovedsakelig Rune Benonisen (Reisa nasjonalpark) og Asgeir Blixgård (Rohkunborri nasjonalpark). Vi ble veldig godt tatt i mot av våre finske venner, og vår hovedguide under oppholdet var Pekka Sulkava, parksjef i verneområdene P-Y, Malla naturreservat, Saana naturvernområde, Torneelv-Muonioelv vannområde og ødemarksområdene i Kittilä og Enontekio.

Vi startet 9. juni med en kjøretur på 44 mil fra

Tromsø, og avstanden var nok sammenlignbar for de andre deltakerne, som kom fra Storslett, Senja og Setermoen. Utpå ettermiddagen ankom vi Kellokas Visitor Centre, noen hundre meter nord for alpinsen-teret på fjellet Ylläs (718 m). Besøkscenteret ligger helt sør i nasjonalparken, og vil være den naturlige innfallsporten for de som kommer sørfra gjennom Finland.

I auditoriet på besøkscenteret fikk vi presentert parken, og alle forhold rundt tilrettelegging og drift av Finske verneområder. Metsähallitus gjør en omfattende jobb med å dokumentere det meste som skjer og utføres av tiltak i nasjonalparker, og det er ikke tvil om at vi Norge har noe å lære av Finnens måte drifte nasjonalparker på.

Metsähallitus samarbeider med andre om en del av tilbudet i parken. Sammen med Ylläs Travel Association (YTA) har de felles Turistinfo, en del reisemesser og «eventer», og de produserer kart i fellesskap. YTA sørger også for oppkjøring av skiløyper. Besøkscenteret, kommunen og den lokale filmklubben driver i fellesskap en kino i auditoriet.

Sammen med foreningen for utøvende kunstnere i finsk Lappland driver de et galleri, hvor det er 3–8 utstillinger i året. Det er eksterne som driver kafeen i Kellokas på 3-årige kontrakter.

Adminstrasjon av verneområder i Finland

Metsähallitus forvalter omtrent tredjeparten av arealet i Finland på vegne av den Finske stat. Dette gjelder både landområder, ferskvann og kystnære områder i sjøen. Tyngdepunktet av vernede områder, når det gjelder utstrekning, er helt klart i nord. Det er 39 nasjonalparker i Finland (37 i fastlands-Norge), og i 2015 er det registrert 2,3 millioner besøkende. I tillegg kommer 19 naturreservater, og nesten 500 andre vernede områder. I Norge er det over 2000 naturreservater, men mange av disse er sjølsagt små i areal.

Forvaltninga omfatter 7000 km med merkede stier, vedlikehold av 2900 leirplasser og hytter, og det gikk med 25 mill. euro til arbeidet i 2015. Metsähallitus har nylig gjennomført en undersøkelse blant besøkende, og resultatene viser at gjestene i verneområder legger vekt på ulike momenter, og at det er geografisk variasjon på svarene. Etter dette har de analysert sine ansvarsområder for å finne sterke og svake sider, samt hvor de skal legge fokus framover mot 2020. Noe av målet er nok å rasjonalisere drift og organisasjon, samt finne partnere som de bør samarbeide mer med framover. Fokus er på utvikling av relevante tjenester, samt at markedsføring via nye, nettbaserte medier ligger i bunnen.

De vil i årene som kommer møte flere besøkende, både utenlandske og lokale, og mange av de nye vil delta på økobaserte turer i vernede områder. Enkelte ønsker tur med guide, mens andre vil gå på egen hånd, og helst bo i telt underveis. Noen turister vil gjerne tilegne seg ny kunnskap på tur, og det vil stille større krav til guider og deres formidlings-evner. P-Y er en av parkene hvor en stor andel av de besøkende ønsker kunnskapsformidling tilrettelagt for familier og barn. Å få lære om lokal kultur og historie vil være viktig, og da hører det med å få se spor etter tidligere aktiviteter med egne øyne.



Reindriftskultur, historie om hvordan skogen har blitt drevet før i tiden, rester etter tidligere gullgraveraktivitet, samt historiske bygninger og ruiner vil være høyt på lista hos mange.

Enkelte legger vekt på muligheter for jakt og fiske, og her er det en tydelig overvekt på at de som besøker parker i øst, langs grensa mot Russland, har størst ønske om denne type friluftsliv. For å få en samlet oversikt har Metsähallitus vektet ulike tilbud/aktiviteter i nasjonalparkene som en respons på svarene i undersøkelsen. Og her har de kommet fram til at det finnes 21 «kronjuveler» i Finland, hvor verneområdet har så mange kvaliteter, at de vil kunne gi et tilbud til et stort antall besøkende. Seks av disse ligger i finsk Lappland, og P-Y er et av dem.

Det er ikke lik trend når det gjelder utvikling i antall besøk i alle verneområder. Noen nasjonalparker «midt inne i de finske skoger», samt noen av de som ligger opp mot russegrensa, har en utflåting i antall besøkende. Ti stykker har en tydelig økning i besøket, og P-Y er en av disse. Da er det viktig at de områdene som har klar vekst i antall besøkende får en styrking av tilbudet. Og at servicetilbud og tilrettelegging der tilpasses besøket. Gjerne i samarbeid med andre aktører. Noen verneområder har stor andel kortreiste besøkende. Dette gjelder ingen av nasjonalparkene i nord.

Resultatene fra undersøkelsen vil også være med å avgjøre hvilke parker som trenger oppgraderinger og økte investeringer. Her vil det bli en diskusjon med andre aktører, og avklaringer med flere ministerier/departementer som har interesser i området.

Noen av konklusjonene for finsk Lapland er følgende:

- ▷ Finlands mest populære nasjonalparker ligger i finsk Lapland
- ▷ Tydeliggjøring av tilbudet er viktig, det krever definerte satsningsområder
- ▷ Det må satses på turismeindustri, i kombinasjon med «økobasert» turisme
- ▷ Det finnes et ubenyttet potensial i «operasjonsområdet», det vil si mange passive kunder og mulige samarbeidspartnere man kan involvere
- ▷ Fasiliteter som ikke brukes må kuttes (15–20% kutt), og kvaliteten må bli bedre på de mest populære tilbudene
- ▷ Flere vedlikeholdstjenester må kjøpes av lokale krefter, det betyr mindre eget utstyr/vedlikeholdsansvar
- ▷ Egne krefter må i større grad veilede og drive tilrettelegging for besøkende: det vil si økt servicegrad
- ▷ Fokus på nasjonalparkene: kvalitet og bærekraft
 - Investere på kulturhistorisk interessante steder, besøkssenter, avfallshåndtering
 - Flere produkter må ha høy kvalitet, markedsføring og kommunikasjon

Antall besøkende i P-Y er høyt, det har årlig ligget på over 400 000 de siste 6 årene, med et totaltall på 514 760 i 2014. Dette gjelder besøk inne i selve nasjonalparken. Tar man med antallet i besøkssentrene og nærområdene rundt kommer man nær 900 000. Det er over 100 forskningsprosjekter som foregår i området. Noen er relatert til internasjonale luftkvalitetsstudier.

Y-P er den mest varierte nasjonalparken i Finland. Mosaikker av ulike habitater, alt fra tundra til planterik skogbunn. Det er funnet over 3000 ulike arter der. Ingen bor fast inne i verneområder i Finland, og tømmerhugst er ikke tillatt. Primært formål er bevaring av naturen og artsmangfoldet. Reindrift foregår, og ønskes, og det er lov med bærekraftig jakt og fiske. Det betyr fiske med stang og snøre. Ferdsel skal foregå med muskelkraft. Bærplukking er tillatt.

Hytter og rasteplasser

Det finnes flere steder i P-Y hvor det er tilrettelagte leirplasser, med mulighet for å tenne bål, samt enkle byggverk for gi beskyttelse for været under pauser. Det finnes 7 stk enkle hytter som ligger i, eller nært inntil parken, og som er beregnet for korte stopper, nærmest bare for å spise medbrakt matpakke. Noen få har gassbluss, og alle har ved til bruk i ovnen eller på bålet. Alle er åpne og gratis å bruke. I tillegg til disse hyttene er det over 20 leirplasser/rasteplasser tilrettelagt med lavvo, trelavvo, eller enkle tak av gapahuktypen, samt vedlager.

Hytter beregnet for overnatting i en eller to netter finnes det flere av, i alt 18 stk. Disse har sengeplaser for 3–6 personer, gassbluss og ovn, samt vedlager. Til dels er de også utstyrt med noen kjeler, steikepanne og kaffekjel, og flere ser ut som eldre, koselige, små tømmerhytter Ved Hannukuru ligger



Dagsturhytta ved Villenkämpä. Den ligger på østsiden av elva Lainiojoki. Foto: Seppo Rantalo.



Overnattingshytta ved Kuusikonmaa. Foto: Metsähallitus



Turgjengene under en kort stopp ved leirsted og lavvu Hangaskuru.

et par hytter som er mye større, og samlet har plass for 56 personer. Her må plass bestilles på forhånd. I den ene koster det 7 euro pr natt/person, mens du i den andre også kan reservere en bestemt seng å sove i. Til en litt høyere pris. Her er også et badstuanlegg som kan benyttes av turfolk, det ligger ved vannet noen hundre meter unna hyttene.

Åpningstider, tilgjengelighet og annen info finnes lettest på: <http://www.nationalparks.fi/>

Om vårt besøk

Det var Lisbeth Johannesen og undertegnede som var med på «kvoten» fra TT. I tillegg deltok Alf Brustad, Senja Turlag, men da primært som medlem i nasjonalparkstyret for Ånderdal nasjonalpark. Til sammen var vi rundt 20 stykker, og de øvrige representerte sine nasjonalparkstyrene. Deriblant et par ordførere, nemlig fra Bardu og Tranøy. Etter presentasjonene i Kellokas Visitor Centre ankomstdagen overnattet vi i et par gedigne tømmerhytter i Kellokas. Dagen etter

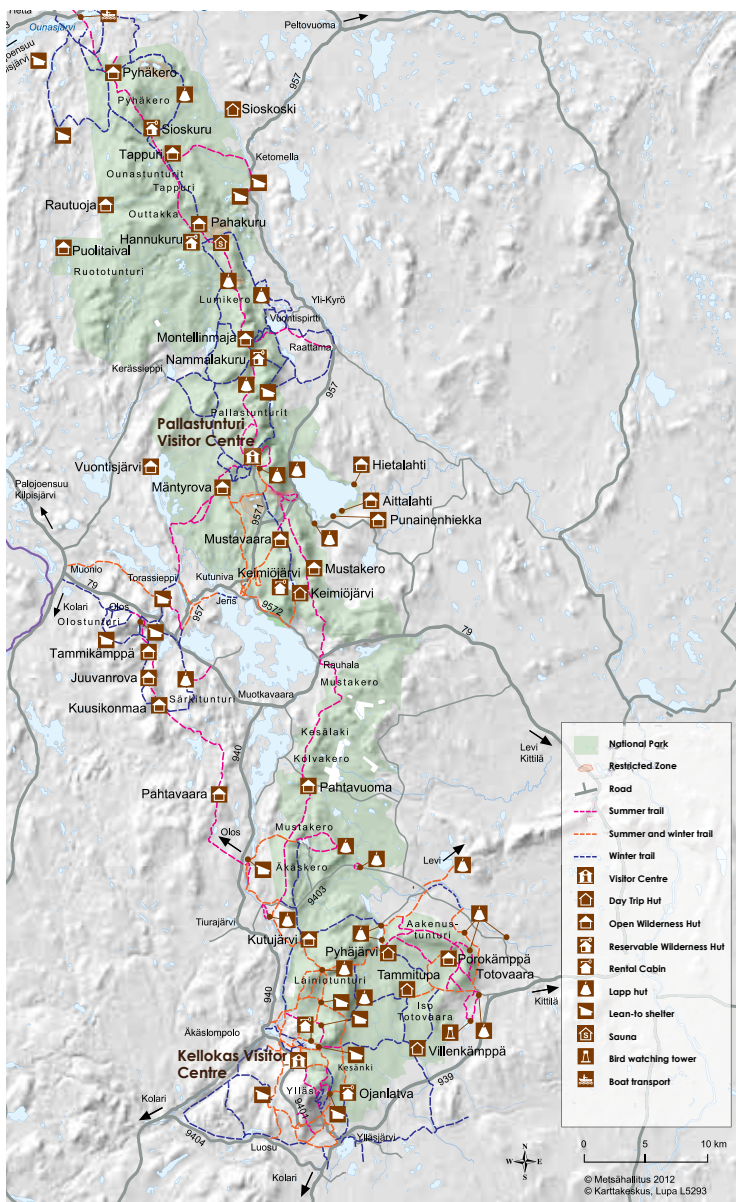
var det klart for en rundtur helt sør i P-Y. Vi startet med å krysse elva Äkäsjoki på ei bru. Deretter fulgte vi stier rundt og over Kukkastunturi, et fjell på 477 moh og med flott utsikt fra den slake toppen. Halvveis var det lunsj på et serveringssted ved Kotamaja, før turen gikk videre over en slak høyde ved navn Kolmentunturinpalo til en lavvu ved Hangaskuru. Deretter tilbake til utgangspunktet over Lainiovuoma. Bra turvær, for det meste sol, og litt vind i høyden. For tidlig for myggen!

Vi fikk se godt tilrettelagte stier/turveger, bra rasteplasser med lukkede toalettssystemer og bålplasser, og fikk oss en tur på rundt 14 km. Parksjefen Pekka Sulkava var vår guide. På ettermiddagen var det klart for bilturen nordover, denne gang var målet Hetta, der det også ligger et besøksenter, som egentlig heter Fjell-Lapplands Naturrom. Da vi kom fram dit var det godt utpå ettermiddagen, så da ble det en hyggelig middag før vi tok kvelden.

Den siste dagen startet med regn, men vi skulle være inne på Tunturi-Lapin Luontokeskus (Naturrommet) og høre på at Pekka presenterte flere prinsipper for forvaltning av nasjonalparker. Blant annet en overordnet forvaltningsplan, hvor moderne GIS-verktøy var brukt for å gjøre analyser (GIS= geografiske informasjonssystemer). Etter dette var det avslutningslunsj og retur til Troms.

Vi som var med takker våre finske verter, nasjonalparkstyrene og -forvalterne for en lærerik, nyttig og hyggelig tur.

Tekst og foto: Pål Tengesdal





Veterangruppa 2016

12. januar avholdt veterangruppa «årsmøte». Hanna Bockelie takket av etter mange år som leder. Bjørnar Seljehaug ble valgt til leder med Jorun Fleten som nestleder, begge ble valgt for 2 år.

Veterangruppa møtes hver andre tirsdag i måneden kl. 12.00 på Turlagskontoret. Du er hjertelig velkommen til ei hyggelig stund sammen med glade og nesten like spreke turvenner.

Vi pleier å arrangere 2 fellesturer hver sommer, en tur på forsommeren og en på høsten. I år har vi utvidet vårt nedslagsfelt med første tur 01.–04. juli til Pallas nasjonalpark i Finland som ligger øst for Muonio. Denne furen er allerede full-booket. Neste tur går 30.8–01.9 til Rostahyttene.

Av Bjørnar Seljehaug

Seniorgruppa har hatt et aktivt år



Grenserøys i Goldaområdet



Kom-deg-ut-dagen på Storelva



Fra festbordet på Gaskas

2015 har vært et innholdsrikt år for «gamlingen» i Turlaget. Vi har deltatt på flere arrangementer; Aktivitetsdag på Charlottenlund sammen med flere organisasjoner. Deltatt på utlegging av ut natursti for barn på Nord-Tromsøya. Vi deltok også på et arrangement for TT ved Skihuset på Kvaløya (Storelva), hvor skoleelever deltok på en tur til Rødtind. Været var dårlig, men ungene glade og fornøyde. De ble servert fiskeburgere og popkorn da de kom i mål.

9. mai var det dugnadstur til Kjølén for å vedlikeholde merking. Avinor og TT haren avtale om at veteranene skal sørge for at varding og staking opp til Kjølén er i orden til enhver tid.

6–9 juni var det fellestur til Goldahyttene. Tolv personer deltok. Først båt over Kilpisjavri til Koltaluokta i Sverige. Derfra tre kilometer marsj på god sti til Treriksøysa og derfra tre kilometer til hgolda. Været var vidunderlig og myggfritt.



Bjarne Bockelie reparerer bru



Artikkelforfatteren koser seg i sola



Spreke veteraner lot seg imponere av denne flotte gjengen med ungdommer fra Vikstranda skole på Senja som hadde gått fra Dividalen

7. september gikk turen til Gaskashytta. Tretten glade veteraner deltok, halvparten leidde båt inn til Fiskelauselva og gikk de tre siste kilometrene inn til hytta. Den andre halvparten av gruppa fulgte stien hele vegen. Det ankom to skoleklasser som også overnatta. Det var flotte ungdommer, de hadde gått via Dividalshytta, Vuoma og til slutt Gaskas. De tok sin siste etappe til demningen ved Inset. Vi, derimot, tok dagstur (dag 2) opp Gaskasvage. Sola varmet oss godt da vi inntok kaffen.

17. septmber gikk turen på nytt til Kjølen. Vi starta i tåke, men den lettet utover dagen. Dette ble en jobbe-dag, en del staker og varder måtte opprettes. Derfor var det godt å komme til toppen og få varmet seg i den populære «varmestua» som TT fot en del år siden fikk satt opp. Etter hvert ble det folk-somt på Kjølen, fjellet er et populært turmål som er lett tilgjengelig fra flere kanter.

Seniorgruppa har fast møtedag 2. tirsdag i måneden.

For Seniorgruppa i TT, tekst og foto:
Odd Magnus Heide Hansen

Kari Wilhelmsen

– en riktig friluftsentusiast

Troms turlag har fått et nytt tilskudd til sin omfattende virksomhet gjennom en hytte arvet etter Kari Wilhelmsen.

Men hvem var egentlig Kari og hvorfor testamenterte hun sin kjære hytte til turlaget? Kari døde 78 år gammel i desember 2014 etter å ha vært plaget med sykdom i mange år. Gjennom hele livet var hun sterkt opptatt av to ting. Det ene var den virksomheten som meteorolog og en bred interesse for vitenskapelige aspekter ved naturen. Det andre var friluftslivet. Kari som var fra Oslo kom som ung og fersk statsmeteorolog til Tromsø og Værvarslinga for Nord-Norge i 1965. Hun ble den første kvinnelige statsmeteorolog i Nord-Norge, og hun forble i Tromsø gjennom hele sitt yrkesaktive liv. I 1988 ble hun fagsjef for Værvarslinga i Nord Norge og på Svalbard. I denne perioden måtte hun blant annet varsle været på radio. Hun likte denne delen av jobben dårlig, men mange husker nok hennes stemme ramse opp vindstyrker og bølgehøyder på fiskebankene. Som sjef for meteorologi tjenesten i Nord-Norge var hun en pådriver både i forskning og utvikling av værtjenesten. Spesielt var hun opptatt av polare lavtrykk, et fenomen som er komplisert å varsle. Polare lavtrykk oppstår raskt og noen ganger ganske overraskende og kan gjøre stor skade på grunn av de sterke vindene som oppstår. Dette fikk jeg selv føle på kroppen i november 1985 mens jeg jobbet hos Sysselemanden på Svalbard. Kari hadde

vakt på værvarslinga og jeg hengte meg ikke spesielt opp i hva hun meldte på radio denne vintermorgen før jeg skulle ut med snøscooter på noen feltoppgaver. I det jeg gikk ut for å klargjøre utstyret tok jeg en titt på barometeret som hadde falt som en stein de siste minuttene. Jeg tenkte at det var litt merkelig, men fortsatte ut i vinternatten. Jeg kom imidlertid ikke særlig langt før vinden hylte og alt var et eneste ugjennomtrengelig snøkov. Orkanen kom kastet på oss som ut av en sekk og jeg fikk så vidt karret meg tilbake til utgangspunktet og tak over hodet. Noen timer senere dro jeg ut med beltevogn for å få en oversikt over eventuelle skader og folk med problemer rundt om i Longyearbyen, men måtte raskt gi opp ettersom det er helt umulig å se noe som helst. Dagen etter hadde været roet seg og vi kunne konstatere store skader på hus og hytter (noen av dem helt knust).

Vel, Kari var en slektning og når jeg traff henne en gang litt senere spurte jeg hva slags vær hun egentlig meldte den morgenen. «Nei, jeg meldte vel kuling», hun ble like overrumplet som oss. Dette besynderlige værphenomenet opptok henne som fagperson gjennom store deler av karrieren, og hun ga viktige forskningsbaserte bidrag slik at vi i dag har en langt bedre forståelse av hvorfor polare lavtrykk oppstår og dermed bedre værvarsling i nordområdene.



Utenom jobb var det friluftslivet som opptok Kari. Hun tilbrakte svært mye av fritiden sin på turer i fjellet, både med utgangspunkt i hytta si og i andre områder. Hun var aktiv i Troms Turlag både som turleder og i forbindelse med bygging av hytter. Interessen for friluftsliv ble nok vekket tidlig i livet. Som student i Oslo var hun medlem av Kvinnelige Studenters Idrettsklubb (KSI) og var aktivt med i dugnaden for å få bygget KSI hytta ved Slakteren i

Nordmarka. Hun var også medlem av Oslo-speiderne ved Universitetet. Kari ble rammet av Parkinsons sykdom allerede da hun var 51 år gammel. På tross av dette var hun aktiv i arbeid og turliv i mange år videre. Friluftsliv, mosjon og kjærligheten til fjellet var hennes beste medisin mot plagene.

Av Bjørn P. Kaltenborn

Naturvernutvalget

Styret i Troms Turlag vedtok i sak 22/15, 2. mars at Troms Turlag skal ha et utvalg for naturvernsaker i tråd med årsmøtevedtak i 2014. 22. april 2015 hadde utvalget sitt første møte hvor oppdrag og samarbeidsform ble avklart. Naturvernutvalget er valgt for to år og består av Randi Børresen (leder), Margrethe Aanesen, Ivar Sæther og Jan Thomas Schwenke.

Formålsparagrafen, paragraf 1 for Troms Turlag: Troms Turlag skal arbeide for å organisere og fremme et enkelt, aktivt, allsidig og naturvennlig friluftsliv og for å sikre friluftslivets natur- og kulturgrunnlag. TT skal særlig fremme turvandring og bidra til å spre kjennskap til landsdelens natur og mulighetene for friluftsliv. Gjennom informasjonsarbeid og tur- og aktivitetsprogram skal TT søke å fremme friluftsliv.

Disse formål søker TT å fremme ved å arbeide med spørsmål av betydning for rammevilkårene for friluftsliv og naturvern på lokalt og regionalt nivå.

Oppdraget. TT er høringsinstans i en lang rekke saker: Reguleringsplaner, verneplaner, lovendringer, planprosesser knytta til tiltak som krever fysiske inngrep i natur- og friluftsområder, som næring, energi samferdsel osv.

Naturvernutvalgets oppdrag har vært å vurdere høringer som kommer og vurdere om det er saker som er spesielt viktige for TT. Utvalget har gjort en vurdering av hva TT skal/trenger å mene noe om i de enkelte sakene, om sakene er av interesse for TT ut fra vedtekter og formål. Dette er arbeidskrevende og krever i mange tilfeller planfaglig- eller annen faglig innsikt. I svært mange saker har vi sammenfallende interesser med Forum for natur og friluftsliv Troms (FNF) og kan støtte oss til deres grundige saksforberedelser og uttalelser. FNF Troms er

høringsinstans på vegne av natur- og friluftsinnteressene i plan-, areal- og inngrepssaker i Troms. Jan Thomas Schwenke sitter i styret i FNF og har også kunne «fange» viktige høringer og melde inn til leder i Naturvernutvalget. Medlemmene av utvalget har stilt gode og begrunnede spørsmål tilbake til høringsinstansen når vi har vurdert det som viktig for TT. I enkelte saker har vi vurdert om høringene har vært av en størrelsesorden som har gjort at vi har involvert arbeidsutvalget (AU) for en bredere drøfting og også fremlegg av høringer for styret.

TT har over tid blitt større med flere lokale underforeninger. Det betyr en utvidelse av interesser og nyanserte forhold til saker i særskilte områder for TT. Naturvernutvalget har videresendt saker til Nord Troms-, Senja- og Balsfjord og omegn Turlag for tiltak som berører dem direkte. I tillegg er utvidelsen av målgrupper som Barnas Turlags ulike avdelinger og Fjellsportgruppa med på å endre TT sitt forhold til kultur, holdninger til jakt, skuter etc.

Naturvernutvalget har forventning til at målgruppene melder særskilte interesser og innspill i enkelt saker, og at lokallagene skal mene noe for sine områder hvor det blir stadig flere hytter i nye områder.

Møter. Naturvernutvalget har i stor grad arbeidet med innspill via E-post ved innmeldte saker. Vi har hatt ett møte der vi har behandlet utkast til endring i motorferdselsloven og forskrift for bruk av motorkjøretøy i utmark og på islagte vassdrag.

Vi har utarbeidet egne høringer i tillegg til innspill fra FNF sine høringer i bla. Forvaltningsplan for Reisa nasjonalpark og Raisdouttarhalti landskapsvernområde sammen med Nord-Troms Turlag. Vi har gitt innspill til detaljreguleringsplanen som grunnlag for bygging av nye E 8 på østre trase i Ramfjord. Naturvernutvalget og Fjellsportgruppa har vært med å bearbeide innspill og kommet med høringsuttalel-

se vedrørende forslag omendring av lov om motorisert ferdsel i utmark (catskiing og El-sykel).

Siden småkraftutbyggingen startet i 2007 er det gitt 41 konsesjoner i Troms og 18 avslag(30%). Seks av disse er ferdig utbygd og åtte under bygging. Erfaringene viser at inngrepene er langt større enn

hva navnet skulle tilsi. De to neste årene har NVE varslet over 40 nye saker i Troms fylke.

Naturvernutvalget vil i 2016 vurdere innspill i disse sakene.

Av Randi Børresen

Fjellvåken ønsker medarbeider

Du trenger ingen spesielle kvalifikasjoner. Vi trenger «nytt blod», ønsker oss en person har ideer om hvordan bladet kan forbedres og fornyes.

Blir du med?

Du kan kontakte oss direkte på telefon: Lisbeth Johannessen tlf 45 22 97 29 eller Jorunn Mørkved tlf 90 18 53 19.

Årsmøtet i Troms Turlag viser et turlag i rask vekst



Av Jorunn Mørkved

Årsmøtet ble avholdt på Comfort Hotell Saga 29 februar. Møtet var godt besøkt.

Talen til årsmøtet finner du på side 2 og 3, og den hadde fokus på langsiktighet og retningslinjer .

Årsberetning ble gjennomgått:

2015 var Friluftslivets År (har vært arrangert tidligere i 1993 og 2005). TT var svært synlig i markeringa av Friluftslivets År i Troms, bl.a #nattinaturen, hvor alle politiske partier i Tromsø stilte opp og besvarte spørsmål vedrørende ymse friluftlivstema.

Markeringene dette året har vist at det er viktig for TT å satse på «kjerneverdiene»: Turer og arrangementer. Man innser at man ikke skal gape over for mange nye samarbeidsarrangementer bl.a.

Vedlikehold og drift av hyttene: Hyttetilsynene gjør en god jobb.

I 2016 skal gammelhytta på Vuoma erstattes av ei ny, og i det nye uthuset (2015) skal det innredes ei hundebu.

På Rosta er det planlagt bygging av hundebu. Blåkollkoia skal oppgraderes og renoveres.

Skipsfjorden: TT skal leie Gammelhuset i Skipsfjorden på Vannøya i to år. Denne hytta skal ikke ha DNT-lås.

Avtale mellom TT og lokallagene i Balsfjord, Nord-Troms og Senja. En flat sats pr medlem betales til lokallagene.

Strategiplanprosess: Det har vært gjennomført en strategiplanprosess i TT i 2015, og denne er bygd opp etter samme mal som DNTs Veivalgsdokument. Det er gjort lokale tilpasninger i forhold til TT sin virksomhet, kapasitet og ambisjonsnivå.

Medlemsmøter: Det har vært avholdt to medlemsmøter i 2015.

Naturvernutvalg har blitt oppretta av TT. Dette er høringsinstans i en rekke saker: Reguleringsplaner, vernesaker, lovendringer, andre planprosesser. Utvalget avlaster kontoret veldig.

Samarbeid med Statskog: TT har vært i flere møter med Statskog, hvor det har handla om informasjonsutveksling og orientering om pågående prosjekter og utfordringer. I 2015 har det vært mye fokus på bruer. I Rohkunborri nasjonalpark er det Nasjonalparkstyret som har ansvaret. Det har vært til dels uklare ansvarsforhold omkring bl.a vedlikehold av bruer i nasjonalparker. Statskog har stilt seg villig til å stille opp sammen med TT i vurdering av status til en del av bruene på TT sitt stinett.

Arv. TT arvet ei hytte og et betydelig kontantbeløp av Kari Wilhelmsen, som døde i 2014. Hytta er i dårlig forfatning, og styret vil arbeide videre med saka i 2016.

Turavgift: Det er bestemt at medlemmer i TT ikke



En varm hyllest til æresmedlemmene Hanna og Bjarne Bockelie. Fotograf: Pål Tengedal

skal betale turavgift på turer, ikke-medlemmer skal betale kr 100,00 for dagsturer og kr 200,00 for overnattingsturer.

Det har vært et møte vedrørende nord-norsk samarbeid hvor styreleder og nestleder deltok.

DNT-nøkkel. Problemet med nøkler på avveier og folk som ikke betaler på hyttene er gjengs over hele landet. DNT vurderer å skifte hele nøkkelssystemet i 2018 (jubileumsår) for å prøve å forbedre forholdene.

Avsluttende kommentar: Drifta av TT går godt, takket være stor innsats fra ansatte og tillitsvalgte. Utfordringene i 2016 vil bl.a være: Disponering av ressurser for oppgradering og vedlikehold av hytter og uthus. Bruer, stier og klipping. Videreføre arbeidet med tilrettelegging for turfolk med hund på hyttene. Bygge omdømme, spre informasjon, kommunikasjon med medlemmene, bruk av digitale medier. Søke eksterne inntektskilder. Folkehelsearbeid, nærturer, merkede traseer. Utdanning av turledere. Flere med på fellesturer, dugnader og arrangementer.

Nytt nettsted: På tampen av 2015 fikk TT omsider nytt nettsted med adressen dnt.troms.no. FSG og alle lokallag får egne nettsteder- og adresser, alle linket til og fra TT sine sider.

Medlemstall: TT har nå 4725 medlemmer, og det er økning på hele 13 % fra året før. TT ble «norgesmester» i medlemsvekst i 2015! Styreleder mottok utmerkelse og diplom fra DNT

Økonomi: Driftregnskapet for 2015 er oppgjort med et overskudd på kr 2 572 294. egenkapitalen er nå kr 5 913 809.

Kontoret har fått nye lokaler i 2.etasje i Kirkegata 2. Lokalene fungerer godt. FSG og Veterangruppa avvikler nå møtene sine her.

Æresmedlemmer: Hanna og Bjarne Bockelie ble utnevnt til æresmedlemmer for sin gode og langvarige innsats som tilsyn på Golda (33 år). Ingen har vært tilsyn så lenge på ei TT-hytte. Hanna var leder i TT i to år på 90-tallet og fram til 2016 leder i Veterangruppa i to år.

Barnas Turlag på kvalsafari

Søndag 6. desember arrangerte Barnas Turlag Tromsø Kvalsafaritur. Det var den gamle redningskøyta Olav Ringdal Jr. som skulle ta oss med sammen med kaptein Kenneth og hans mannskap.

Til sammen var det 35 deltakere med på turen og en ting var felles for alle. Vi var spente på om vi fikk se kval?

Turen gikk fra Tromsø ut gjennom Kvalsundet, og det ble en flott tur for store og små. Det å være i båt var stor stas og nye bekjentskap ble stiftet. Ungene fikk besøke styrhuset, tegne og kose seg med litt mat for å komme i førjulsstemning.

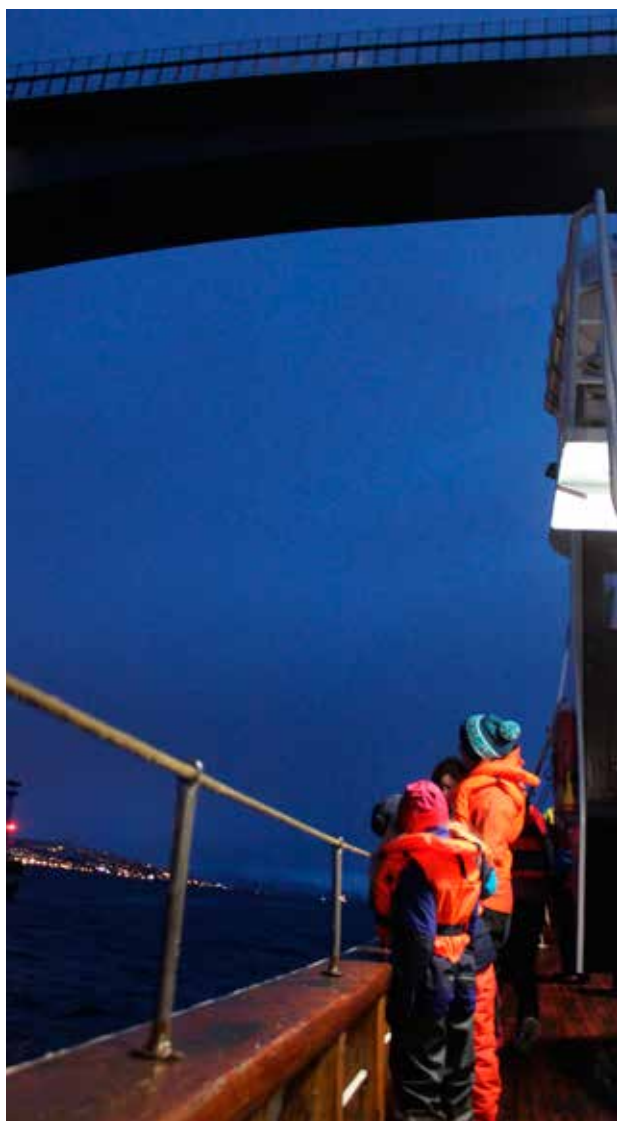
Høydepunktet var nok det å se kval, og det var mange begeistrede ansikt og se:)

Vi håper dette flotte og unike tilbudet blir fast på turprogrammet hvert år.

En kvalsafaritur gir mange opplevelser. I tillegg til å se de store flotte kvalene, fikk vi for eksempel fokus på sikkerhet i båt. På turen var vi helt avhengig av at alle spilte på lag.

Tusen takk til Kaptein Kenneth for trygg og minnerik seilas!

Hilsen turledere fra Barnas Turlag Balsfjord: Bente Anita Olsen, Tine Hafeld Stormo og Dag-Arne Stormo.





Fjellvettreglene 2016

1. Planlegg turen og meld fra hvor du går
2. Tilpass turen etter evne og forhold
3. Ta hensyn til vær- og skredvarsel
4. Vær forberedt på uvær og kulde, selv på korte turer
5. Ta med nødvendig utstyr for å kunne hjelpe deg selv og andre
6. Ta trygge veivalg. Gjenkjenn skredfarlig terreng og usikker is
7. Bruk kart og kompass. Vit alltid hvor du er
8. Vend i tide, det er ingen skam å snu
9. Spar på kreftene og søk ly om nødvendig

Neste nummer av Fjellvåken kommer ca. 12. juni.
Stoff til Fjellvåken 2 – 2016 må være hos redaksjonen senest

20. april 2016. I redaksjonen: Lisbeth B. Johannessen, Jorunn Mørkved og Toril Skoglund.

Vi ønsker alle velkommen innom Turlagskontoret til en hyggelig prat



Postboks 284, 9253 TROMSØ
Besøksadresse: Kirkegt. 2
Telefon: 77 68 51 75
Bankgiro: 8245 06 09141

- E-post: troms@turistforeningen.no
- Hjemmeside: www.turistforeningen.no/troms
- Nå er vi også på Facebook. Troms Turlag – DNT.
- Redaksjonen i Fjellvåken ønsker stoff fra Turlagets medlemmer. Manus kan sendes til Turlagets adresse.
- Adresseendring meldes direkte til Turlagskontoret.

Åpningstider: onsdag 12–16, torsdag 12–18, fredag 12–14. Telefon besvares i åpningstiden.

